Εφημερίδα : **«Η Βραδυνή»**
Κριτική Θεάτρου : Μαρίκα Θωμαδάκη
Θέατρο **«Προσκήνιο»**
Ντέμπι Ίζιτ : **«Η γυναίκα που μαγείρεψε τον άντρα της»**
Μετάφραση: Μαρία Ματσούκα-Μπέϊκερ
Σκηνοθεσία : Γιάννης Μπέζος
Σκηνικό-κοστούμια : Χριστίνα Κωστέα
Φωτισμοί : Φίλιππος Κουτσάφτης
Μουσική επιμέλεια : Κώστας Θωμαΐδης
Ερμηνεύουν : Γιάννης Μπέζος, Ναταλία Τσαλίκη, Τζόϋς Ευείδη.

Το θέατρο «Προσκήνιο» παρουσιάζει με ιδιαίτερο καλλιτεχνικό ενδιαφέρον το έργο της Ντέμπι Ίζιτ « Η γυναίκα που μαγείρεψε τον άντρα της», δίνοντας την ευκαιρία στο κοινό να αναγνωρίσει δυνητικώς χαρακτηριστικές παραμέτρους της ίδιας της ζωής του έγγαμου βίου και όχι μόνο : Αν το διαζύγιο σημαίνει το τέλος μιας ιστορίας έρωτα και γάμου, δεν σημαίνει απαραιτήτως το τέλος της διαπλοκής των ενεχομένων σε καταστάσεις που ανάγουν το επέκεινα ενός διαζυγίου σε χώρο οξύμωρων εκδηλώσεων του θυμικού ενός φαινομενικά απλού ανθρώπου, όπως η πρωταγωνίστρια της Ντέμπι Ίζιτ, Χίλαρυ. Οι τρεις ηθοποιοί που ζωντανεύουν ένα μετά-συζυγικό τρίγωνο, Ναταλία Τσαλίκη (Χίλαρυ), Τζόϋς Ευείδη (Λώρα) και Γιάννης Μπέζος (Κέννεθ) κατορθώνουν να αναδείξουν τις περιπέτειες του συναισθήματος στο πλαίσιο των παραληρηματικών αποχρώσεων στην ενδότερη επικοινωνία ανάμεσα στο Νοείν και στο Είναι.

Η ερμηνεία των ηρώων στην παράσταση του θεάτρου «Προσκήνιο» προβάλλει και επικυρώνει την σύλληψη των συγκοινωνούντων δοχείων χάρη στην σκηνοθετική εκφορά του έργου από τον Γιάννη Μπέζο, ο οποίος δημιουργεί μια άκρως σφιχτή και δεμένη παράσταση χωρίς να πέφτει στην παγίδα της δογματικής συμπεριφοράς των παραστασιακών συστατικών. Με άλλα λόγια, ο σκηνοθέτης αφήνει πλήρη ελευθερία στην υποκριτική έκφραση ελέγχοντάς την, εντούτοις, εκ των ένδον. Το νεύρο και ο ταχύς ρυθμός στις εναλλαγές των εικόνων αποτελούν κυρίαρχα μέσα της σκηνοθεσίας και προσθέτουν στην παράσταση ‘κινηματογραφικές’ προεκτάσεις που δικαιολογούν την ευελιξία των τεκταινομένων επί σκηνής. Ομοίως ο κ. Μπέζος σκηνοθετεί λαμβάνοντας υπ’ όψιν το ποσό πληροφοριών που πρέπει να αποκομίσει ο θεατής από την παράσταση, φροντίζοντας εκ παραλλήλου να αποδώσει την ποιότητα του λόγου μέσα από την ‘καθαρή’ εγγραφή του τόσο στην ομιλία των ηθοποιών-ερμηνευτών όσο και στην σωματική του έκφραση. Εξάλλου, η σκηνοθεσία προσέχει περαιτέρω την εν γένει ατμόσφαιρα που χρωματίζεται από τους ευθύβολους χειρισμούς των φωτισμών από τον Φίλιππο Κουτσάφτη και από τις καίριες νότες της μουσικής, την οποία επιμελείται ο Κώστας Θωμαΐδης.

Η Ναταλία Τσαλίκη ερμηνεύει την Χίλαρυ με μπρίο και με έναν ενδιάθετο σκεπτικισμό που προοικονομεί τα χειρότερα. Ωστόσο, η ηρωίδα –κλασική φιγούρα αναξιοπαθούσας συζύγου- οδηγεί την ηθοποιό σε ‘ανώδυνες’ λύσεις προωθώντας σε πιθανώς εφαρμοζόμενο μαρτύριο του Ταντάλου. Η κ. Τσαλίκη αποφεύγει ωστόσο την αναγωγή της Χίλαρυ σε τραγικό πρόσωπο βοηθούμενη βέβαια και από την μετάφραση της Μαρίας Ματσούκα-Μπέϊκερ αλλά και από το κοστούμι της Χριστίνας Κωστέα. Η τελευταία ντύνει τους ηθοποιούς ευθυγραμμίζοντάς τους με το σκηνογραφικό περιβάλλον και δημιουργώντας με τον τρόπο αυτό ενδυματολογία στο ύφος και στην πρακτική της παραλλαγής.

Ως εκ τούτου, ο θίασος διαπνέεται από το προσδόκιμο του χαμαιλέοντα ενώ το εστιακό σημείο της μαγειρικής θεάται υπό την οπτική γωνία μιας τριαδικής ήττας

με αιτούμενο την ακύρωση της θεμελιακής δυναμικής του τριγώνου. Εξάλλου, η Τζόϋς Ευείδη, στον ρόλο της Λώρας, κινείται σε γκροτέσκο συγκρουσιακή τροχιά εν σχέσει προς την Χίλαρυ της κ. Τσαλίκη, επιτυγχάνοντας μια μετα-μοντέρνα ερμηνεία του πάθους της ερωμένης, που επιδιώκει να γίνει σύζυγος. Υπ' αυτή την έννοια, η κ. Ευείδη σχολιάζει ένα θεατρικό ήθος κινούμενο στη σφαίρα του περιστασιακού παραδείγματος, όπως και ο Γιάννης Μπέζος, τηρουμένων των αναλογιών.

Πράγματι, ως Κέννεθ, ο Γιάννης Μπέζος υιοθετεί την 'αραίωση' των κινήσεων του ήρωα, τον οποίο χαλαρώνει και διευρύνει χαρακτηριστικά, απλώνοντάς τον δηλαδή ως οντότητα χωροταξιακής σημασίας άνευ δυνατοτήτων επεξεργασίας πέραν των ορίων του συγκεκριμένου περιστατικού, στο οποίο στηρίζεται το έργο. Μολαταύτα, «Η γυναίκα που μαγείρεψε τον άντρα της» δίνει μια απολαυστικότατη παράσταση στην οποία κυριαρχούν η σκηνοθετική ευρηματικότητα και η υποκριτική ευελιξία και ενάργεια.

Δημοσίευση: 16/12/2004